

ustraffet Trykkesfrihed, idet han har sagt, at i dette Thing bør vi have den, og udenfor dette Thing bør alle Andre have den med os. Det er vistnok et meget smukt Lighedsprincip; men vel at mærke, i Thinget have vi kun denne Frihed under Forbehold af at kunne blive kaldte til Orden (Ja!). Vi kunne paa Thinget ingenlunde sige, hvad vi ville, man indrømmer os store Friheder og store Rettigheder, fordi man forudsætter, at vi ere saa forstandige Folk, at vi ville vide at gjøre den rette Brug af dem, og at vi ville vælge saa dygtig en Formand, at han vil hjælpe os dertil. Jeg troer altsaa ikke med den ærede sidste Taler, at jeg ved den Ret, jeg har til at tale frit her i Thinget, derved har vundet en ubegrændset Frihed til at tale og skrive hvad jeg vil udenfor Thinget.

Jeg troer ligesaa lidt med den ærede Taler, som talte for lidt siden, at vi ere saa aldeles tilboiellige til for Diebliffet at bære inclsuive Ministeriet paa Hænderne, uagtet jeg meget gjerne vil hjælpe dem til at bære denne Lov igjennem Thinget, naar vi kunne komme til at gjøre det paa en for Alle nogenlunde tilfredsstillende Maade, saa at, dersom Ministeriet, offentlige Bestillingsmænd og Mænd i det Hele taget ingen anden Sikkerhed skulde have for den gode Behandling, de finde i Publicum og Pressen, end den Tilboiellighed, man har til at bære den eller den paa Hænderne, var Sikkerheden, troer jeg, overordentlig lidet garanteret (Latter), idetmindste er det ikke altid, at den holder Stik; thi jeg har seet Exempler paa Folk, som man den ene Dag har baaret paa Hænderne og allerede Dagen efter har hudflettet. Men, just fordi jeg har seet Exempler af den Art, har jeg ogsaa vundet den Overtydning, at den Beskyttelse, man stærkest kan

give mod Pressen, det er ikke at overburde dens Betydning (Hør! Hør!) og derfor ikke give den Vægt ved at skabe præventive Forholdsregler. Der er kun een Maade, hvorpaa man med ret Grundighed kan behandle Pressen, efterat den, som et æret Medlem har gjort opmærksom paa, er blevet til en Fabrikationsgjenstand ligesom Bomuldsvæveriet, og det er at betragte den kun som et Bomuldsvæveri, der hver Dag leverer sine Allen Bomuldstoi til Torvs af bedre og slettere Bessaffenhed, og som man slider op efterhaanden som Bomulds-lærred i gamle Skjorter. Lader os glide paa Pressen, og lad den glide paa os, saa vil Pressens Betydning synke derhen, hvor den skal, og dens Sandhed først faae den rette Vægt, medens dens Løgne ville gaae den Vej, de bør. Lader os huffe paa, at den Bagvaskelse, som glider smaaligt om bag vor Ryg, er værre for os end den, der reiser med Posten paa Tryk rundt omkring i Landet (Hør! Hør!). Jeg har fremført disse almindelige Bemærkninger, fordi jeg derved troer, at vi komme lettere til at stille os paa det rette Standpunkt, hvorfra vi kunne bestemme, hvad det er, som egentlig indvendes mod denne Lov. Jeg kan nemlig ingenlunde dele deres Mening, som indvende det mod den, at den er meget streng; jeg vilde sige, at den snarere forekommer mig saa mild, at, skulde jeg særligt betegne den, vilde jeg kalde den slibrig (Latter). Jeg troer, at vi maae have det imod den, at den forsøger det Umulige (Ja.); den forsøger med Ord at betegne Begreber, som verle fra Dag til Dag (Hør!), den forsøger at fange i Flugten det, som er Tidernes bevingede Udvikling, og jeg troer ikke, at man paa den Maade kan fastsætte bestemte Straffe for bestemte Begreber; thi, medens Straffene staae fast, verle Begreberne.